

SOTTO VOCE

III

Εἶνε στιγμές, σὰ βρίσκομαι στοὺς μακρινοὺς τοὺς κάμπους
καὶ ἡ ματιά μου χάρεται στὸ χρῶμα τὸ βαθὺ^ν
κι' ἀδμονικὸ τῶν πράσινων σπαρτῶν ποὺ μὲ χαϊδεύοντ
ἐνῶ ὁ ἥλιος ἀπαλᾶ τὰ γύρω τους φιλεῖ
στέλκωντας τὶς ἵριδωτές, θερμές, χρυσὲς ἀχτῆνες
τηφλά, σὰν δόλους τοὺς Θεοὺς παντοῦ· μιὰ προσευχὴ
ἄγρη ἀπὸ τὰ στήθη μου, ἄθελα ἀναβρίζει,
ῦμνος στὸ θεῖο Λογικό, ποῦ ἔβαλε σιγὴ
στὴν ἀχαλίνωτη φτωχὴ κι' ἀκόρεστη καρδιά μου,
κόβοντας τὰ χειμαδικὰ τῆς φαντασίας φτερά.
Κι' ἀκόμα γιατὶ ἔσταξε, παντοῦ καὶ σ' ὅλα πάνον
τὸ μῆδο τῆς γνώσης, κι' ἔκαμε νὰ βλέπω μὲ χαρὰ
τ' ἀπλὸ κι' ὠραῖο μυστήριο τῆς πάντα νέας Φύσης,
ποὺ τὶς κρυφές μου, ψυχικές, δονεῖ γλυκᾶ χορδές.
Κ' ἔτσι, κυττῷ περίφανα τὸ ἀσημό μου εἶνε
ποὺ ὡς κάπι τί, συνειδητό, πάλλει στὶς δύμορφιές
ποὺ ἀσυνείδητα σκορπά ἡ μάννα γῆ, καὶ ψάλλει
χαρούμενα κι' ἀνώφελα, στὶς λίγες του στιγμές.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ